





LEES OOK VAN PAUL VAN LOON

De Griezelbus 1

De Griezelbus 2

De Griezelbus 3

De Griezelbus 4

De Griezelbus 0

De Griezelbus 5

De Griezelbus 6

De Griezelbus 7

Het Griezelhandboek

Raveleijn

Raveleijn: De Bende van de Witte Veer

DIGITAAL

Paul van Loon-app

WWW.PAULVANLOON.NL





PAUL VAN LOON

Vampier
in de
SCHOOL

TEKENINGEN
CAREN LIMPENS



Leopold / Amsterdam



VOOR HADJIDJA EN MANISHA

AVI E5-M6

Twaalfde herziene druk 2017

© 1990-2017 tekst: Paul van Loon

© Omslag en illustraties: Caren Limpens

Boekverzorging: Caren Limpens

© Auteursfoto: Tuffcat Media

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7307 3 / NUR 283



Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-logo.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

INHOUD

Nachtmerries	8
Een knokige hand	19
De beet van een vampier	25
Slapeloze nacht	29
Het ding voor het raam	36
Niemand gelooft mij	43
De ontdekking	48
Als een rat in de val	52
Op de vlucht	59
Sara	63
De vleermuizen vallen aan	68
Gered	72
Erop of eronder	76
Het geheim van de nachtwaker	80
Edje wordt dol	86
Wordt opa dement?	91
De jacht begint	96
Het lijk onder de kelder	100
De doodskist van de vampier	103
Het monster in de kist	107
Een wilde rit	113
Sara verdwijnt	117
De voorstelling	122
De vampierlijn	131
<i>Een slecht idee?</i>	<i>137</i>



NACHT- MERRIES

De laatste week voor de kerstvakantie merkt Jacko voor het eerst dat er iets mis is met zijn vriend Edje Post. Het is een grijze maandagochtend halverwege december en er zit sneeuw in de lucht. Edje en Jacko zitten allebei in de brugklas van het Dr Stokercollege. Om acht uur staat Jacko bij Edje op de stoep en belt aan. Edjes vader doet open. Hij is een grote, dikke man met stoppels op zijn kin.

‘Dag, meneer Post. Is Edje klaar?’

Edjes vader strijkt door zijn haar en geeuwt. ‘Kweenie, Jacko. Ik ben zelf pas op. Ik heb hem nog niet gezien vandaag.’ Hij draait zich om naar de trap en brult naar boven: ‘Edje, Jacko is er. Je moet naar school.’

Er komt geen antwoord van boven.

Edjes vader haalt zijn schouders op. ‘Misschien ligt hij nog in zijn nest. Wil jij even aan zijn deur rammelen? Ik ben net aan mijn ontbijt bezig.’



‘Is goed, meneer.’ Jacko zet zijn rugzak in de gang en loopt de trap op.

Edjes vader sloft naar de keuken.

Het is doodstil in het huis. Edjes moeder is naar haar werk en net als Jacko heeft Edje geen broers of zussen. Boven aan de trap kraken de treden onder Jacko’s voeten. Uit Edjes kamer komt geen geluid.

Als hij zich maar niet verslapen heeft, denkt Jacko. Dan missen we de bus van half negen. Hij klopt op Edjes deur.

‘Edje, we moeten naar school.’ Geen antwoord. Jacko klopt nog eens en doet dan de deur open. Het is schemer-duister in de kamer. De gordijnen zijn nog dicht. Op het bed ligt een donkere, vormeloze hoop.

Jacko kreunt. Edje heeft zich inderdaad verslapen. Jacko loopt door het duister naar het raam en schuift met een boos gebaar de gordijnen open. Hij heeft geen zin om de bus te missen vanwege zijn luie vriend. Grijs ochtendlicht stroomt de kamer binnen. Het raam staat open en een kille wind doet de vitrage opbollen.

‘Kom er nu maar uit, luilak,’ zegt Jacko. Hij draait zich om naar het bed en trekt de deken met een ruk naar achteren.

Het bed is leeg.

Jacko fronsst zijn wenkbrauwen. Vreemd. Edjes kleren hangen slordig over een stoel en zijn sokken liggen op de grond naast het bed. Jacko kan ze ruiken. Ze ruiken beslist niet naar viooltjes. Maar waar kan Edje zijn? Beneden is hij niet, want dan had zijn vader hem wel gezien. Jacko kijkt

naar het open raam. Het lijkt wel of Edje op mysterieuze wijze in pyjama door het raam verdwenen is. Maar dat is onmogelijk. Edje kan niet vliegen, voor zover Jacko weet. Hij kijkt door het raam naar buiten. De ruit is vettig, vol vingerafdrukken en krassen. Die mag weleens een keer gewassen worden, denkt hij. Dan klinkt er een zwak gekreun achter hem. Jacko draait zich om, maar er is niemand in de kamer. Opeens sluit een ijskoude hand zich om zijn enkel en Jacko gilt van schrik.

‘Maak alsjeblieft niet zo’n herrie,’ mompelt Edje, ‘mijn kop bonst als een heipaal.’ Kreunend kruipt hij onder het bed uit.

‘Neem me niet kwalijk,’ zegt Jacko. ‘Het is natuurlijk de gewoonste zaak van de wereld dat jij onder het bed ligt om mijn enkel met je kouwe tengels beet te pakken. Wat doe je daar in hemelsnaam?’

Edje hijst zich kreunend op het bed en heft zijn handen afwerend op. ‘Doe de gordijnen dicht. Dat licht is veel te fel aan mijn ogen.’ Hij houdt zijn gezicht van het raam afgekeerd. Het wit van zijn ogen is doorschoten met rood, alsof er tientallen adertjes gesprongen zijn.

‘Heb jij gisteravond soms aan de drankvoorraad van je vader gezeten?’ vraagt Jacko.

Edje kreunt opnieuw en duwt zijn hoofd onder de deken. ‘Doe dat raam en die gordijnen nou dicht. Ik bevries hier zowat!’

‘Tot uw dienst, meneer.’ Jacko sluit het raam en trekt de gordijnen dicht. ‘Maar nou heb je me nog steeds niet verteld wat je onder dat bed uitspookte.’

‘Ik weet het niet,’ mompelt Edje met zijn hoofd nog steeds onder de deken. ‘De laatste tijd overkomt me dit wel vaker. Om de een of andere reden kruip ik in mijn slaap uit bed en als ik wakker word, lig ik eronder. Het komt allemaal door die nachtmerries, denk ik.’

‘Nachtmerries?’

Edje is nu helder genoeg om zijn kleren bij elkaar te zoeken en zich aan te kleden. ‘Ik vertel het je straks in de bus wel,’ zegt hij, hinkend met één been in een broekspijp, terwijl hij zijn armen in een coltrui wurmt.

Het lijkt wel een wonder maar ze halen de bus van half negen nog. Weliswaar moet Edje zonder ontbijt de deur uit maar hij heeft toch weinig eetlust, zegt hij. Hij is ook een beetje misselijk.

Hij ziet er bleek en mager uit, knijpt zijn ogen voortdurend tot spleetjes. Blijkbaar heeft hij nog steeds last van het licht.

Erg wakker lijkt hij ook niet, want hij zit voortdurend te geeuwen.

‘Oeah, wat heb ik een hekel aan school,’ zegt hij. ‘Al die kostbare tijd die je moet verspillen met leren. Zelfs thuis laten ze je niet met rust. Is hij ook al bij jou thuis geweest?’

‘Wie?’

‘De directeur. Hij bezoekt de ouders van alle brugklassers. Vorige week was hij ’s avonds bij ons. Hij wil op de hoogte zijn van de gezinssituatie van de nieuwe leerlingen. Vind je dat nou niet overdreven?’

Jacko haalt zijn schouders op. ‘Ach, ’t zal er wel bij horen als je op een middelbare school zit.’

‘Nou, ik vind er niks aan,’ zegt Edje. ‘Ik heb het gevoel dat ik dag en nacht in de gaten word gehouden.’

Jacko lacht om het sombere gezicht van zijn vriend. ‘Over overdrijven gesproken!’

De bus voert hen door de stille buitenwijken van de stad. Edje zakt onderuit op de bank en sluit zijn ogen.

Jacko stoot hem aan. ‘Hé, niet in slaap vallen. Vertel eens over die nachtmerries. Je hebt me nieuwsgierig gemaakt.’

Edje zucht en legt zijn handen op zijn ogen. ‘De laatste tijd heb ik voortdurend nachtmerries. Eigenlijk een steeds terugkerende nachtmerrie over een vampier.’

Jacko trekt een wenkbrauw op. ‘Over een vampier?’

Edje knikt. ‘Elke nacht heb ik dezelfde droom. Ik word wakker in het pikdonker. Dan wordt er op het raam geklopt. Ik stap uit bed en loop naar het raam. Ik wil niet maar ik moet wel. Iets dwingt me. Ik schuif de gordijnen open en ik zie hem. Zijn gezicht is wit als de maan. Zijn ogen zijn rood. Ik moet ernaar blijven kijken. Dan opent hij zijn mond en ik zie zijn tanden. Afschuwelijk zijn ze. Ze lijken te groot voor zijn mond. Hij houdt zijn hoofd schuin en buigt zich naar mijn keel.’ Edje rilt over zijn hele lichaam. ‘Vanaf dat moment houdt de droom steeds op. Alles wordt zwart en ’s morgens word ik uitgeput wakker. Vaak lig ik onder het bed, alsof ik me daar voor mijn droom wil verstoppen. Soms ben ik zelfs misselijk.’ Hij zucht en schokt met zijn schouders. ‘Belachelijk, hè? Vampiers zijn verzonnen wezens. Ze bestaan niet. Maar ’s nachts, als ik in bed lig, lijkt het allemaal verdomd echt.’

Jacko kijkt Edje bezorgd aan. Zelf is hij opgegroeid met



verhalen over vampiers en weerwolven. Zijn voorouders komen uit Roemenië, een land waar het stikt van de legenden over ondoden, wezens die eigenlijk dood zijn maar toch rondwandelen en in het donker op zoek gaan naar bloed om zich mee te voeden. Zijn opa kent tientallen van die verhalen en hij vertelt ze vaak, net voor het donker begint te worden. Hij beweert dat er vroeger in de Karpaten, een bergketen in Roemenië, echte vampiers bestonden. Maar Jacko zegt daar niets over tegen Edje. Hij wil hem niet nog banger maken voor zijn nachtmerries.

Het is trouwens volslagen duidelijk waar die dromen van Edje vandaan komen. Op vrijdag, de laatste schooldag voor de kerstvakantie, wordt in de schouwburg de jaarlijkse toneelvoorstelling gegeven voor de brugklassers. Dit jaar wordt het een vampiervoorstelling. Een eigentijdse versie van *Dracula*. Dat wordt dus lekker een avondje griezelen en iedereen kijkt er vol verwachting naar uit. Ook Jacko, maar niet vanwege de voorstelling. Hij gaat er niet heen, want hij vindt het een slap verhaal. Vrijdag wordt hij dertien jaar en dat is ook iets om naar uit te zien. Edje speelt een kleine rol in het toneelstuk. Hij is een van de handlangers van de beruchte vampiergraaf Dracula en moet daarvoor een plastic vampiergebitje dragen.

‘Je leeft je te veel in in dat toneelstuk, Edje. Dat is alles. Misschien kun je beter niet meedoen als je er nachtmerries van krijgt.’

‘Ben je gek,’ zegt Edje. ‘Het is mijn eerste kans om op het toneel te staan. Dat heb ik altijd al gewild. Die dromen neem ik dan maar op de koop toe.’



‘Je moet het zelf weten,’ zegt Jacko, ‘maar zoals je er nu uitziet, haal je het einde van de week niet eens.’

Na school is er in de schouwburg een repetitie van het toneelstuk. Hoewel hij er weinig om geeft, heeft Jacko Edje beloofd met hem mee te gaan. Edje ziet er nog steeds beïnvloed uit. Hij heeft het grootste gedeelte van de dag in de klas zitten slapen. In elk geval heeft dat hem een beetje goed gedaan, want hij lijkt nu niet meer zo slaperig als vanmorgen. Terwijl ze het plein op lopen, komt Sara naast hen lopen. Ze heeft een springerige bos rood haar en heldere blauwe ogen waar Jacko altijd een smeltend gevoel van krijgt. Sara zit in een andere brugklas. Ze draagt een blauw joggingpak en heeft een sporttas bij zich.

‘Hoi, ga je mee kijken naar de repetitie?’ vraagt Jacko. Sara strijkt haar haren naar achteren en glimlacht. Jacko droomt weleens van die glimlach. Dat zijn nooit nachtmerries.

‘Kan niet,’ zegt Sara. Ze houdt haar sporttas omhoog. ‘Om kwart over vijf moet ik op de turnclub zijn.’

‘Jammer,’ zegt Jacko.

Weer glimlacht Sara. Voor ze zich omdraait werpt ze een blik op Edje. ‘Jij speelt zeker de rol van Dracula?’

Verschrikt kijkt Edje haar aan. ‘Waarom zeg je dat?’

Sara haalt haar schouders op. ‘Ik dacht het zomaar. Je ziet zo bleek, alsof je je gezicht geschminkt hebt om er als een vampier uit te zien.’ Ze haakt haar tas over haar schouder en loopt naar het fietsenhok. Edje kijkt haar met een boze blik na.

‘Kijk niet zo somber,’ zegt Jacko. ‘Het is maar een grapje.’ Edje snuift minachtend. ‘Stomme meidengrapjes.’

‘Sara is niet stom,’ zegt Jacko. ‘Ik vind haar heel aardig.’

Ze lopen naar de poort. Het is vroeg donker deze tijd van het jaar en het plein is vol schaduwen. Als Jacko door de poort op straat kijkt, schrikt hij hevig. Aan de overkant staan drie gedaanten doodstil in het licht van een lantaarnpaal op de rand van de stoep. De zonnebrillbende, denkt Jacko. Ze staan ons op te wachten. Ze zijn terug.

Het is al meer dan een maand geleden dat de drie jongens die de zonnebrillbende genoemd werden spoorloos verdwenen zijn. Jacko en Edje hebben er geen traan om gelaten. De drie jongens waren de schrik van het schoolplein en ze terroriseerden de brugklassers. Vernielden fietsen, smeten de inhoud van rugzakken in de modder, troggelden de jongeren onder dwang zelfs geld af. En als je iets tegen je klassenleraar durfde te zeggen, ramden ze je gewoon in mekaar. Tot ieders opluchting kwamen ze op een dag niet meer opdagen en ook de weken daarna bleven ze weg. Niemand wist waar ze gebleven waren of wat er met ze gebeurd was. David Kroon, een jongen uit Jacko’s klas, had vrolijk het idee geopperd dat ze misschien wel vermoord waren. Maar over het algemeen werd aangenomen dat de drie gevlucht waren omdat ze iets op hun geweten hadden. Ze waren al eens eerder door de politie opgepakt wegens inbraak. De sensatie rond hun verdwijning is nu geluwd en het schoolleven gaat gewoon verder.

Jacko stoot Edje aan. ‘Ik dacht dat ik daar aan de overkant de zonnebrillbende zag staan.’

Geschrokken kijkt Edje naar de straat. ‘Wat? Zijn ze terug? Waar dan? Ik zie niks.’

Jacko wijst naar de lantaarnpaal maar nu is de stoep leeg. Hij ziet geen spoor meer van de jongens. Alleen drie vleermuisjes fladderen rond onder de kap van de lantaarn en verdwijnen dan in het schemerduister.



‘Ha, ha, leuke grap,’ zegt Edje. ‘Ik schrok me te pletter, man.’

Jacko krabt achter zijn oor. ‘Het was niet als grap bedoeld. Ik dacht echt even dat ik ze zag, maar ik zal het me wel verbeeld hebben. Of misschien waren het drie jongens die op hen leken. Toch is het vreemd.’

‘Wat is vreemd?’

‘Zag je die vleermuizen? Meestal zijn die diertjes rond deze tijd al aan hun winterslaap begonnen.’

‘Tja, dat weet ik niet, professor,’ zegt Edje. ‘Waarschijnlijk lijden ze aan slapeloosheid of misschien hebben ze last van nachtmerries, net als ik. Ga je nou mee, of niet?’

Op dat moment komt de nachtwaker de poort binnenlopen. Het Stokercollege beschikt over een flink aantal computers. Verschillende malen is er al ingebroken en is er apparatuur gestolen. Daarom heeft het schoolbestuur een nachtwaker aangesteld die na school en ’s nachts een oogje in het zeil houdt. Hij is een magere man met pikzwart haar dat aan de wortels wit is. Jacko vermoedt dat hij zijn haar zwart verft. Altijd draagt hij een zonnebril waardoor je zijn ogen niet kunt zien. Meestal heeft hij een grote wolfshond bij zich, die hem vergezelt op zijn ronde door het gebouw. Edje aarzelt als de man met de hond hen nadert.

‘Doorlopen, Edje, anders mis je de repetitie nog,’ zegt Jacko. Plotseling heft de wolfshond zijn kop op. Grommend ontbloot hij zijn tanden.

Edje slaakt een kreet en deinst terug als de hond met een woeste grauw op hen afspringt. Edje valt tegen Jacko aan, waardoor Jacko uit zijn evenwicht raakt. Zijn rugzak glipt